

Dva dni

Som tvoj prameň,
keď si smädná
a tvoj zdroj svetla,
keď je noc temná.
Kto som? Čo som?
Existujem vôbec?
Jednu vec však ja viem isto,
hoc ty ju tušíš iba hmlisto:
Ty ma vôbec nepoznáš.

Anet ležala na posteli a neprítomne hľadela na strop. Mala mizernú náladu a pocit prázdna. Pred pol hodinou sa vrátila z nemocnice domov a odvtedy ležala na posteli. Išla navštíviť po dlhšej dobe svoju lekárku na pravidelnú prehliadku a mimo iné sa jej zdôverila s tým, že ju už dlhú dobu čoraz silnejšie neprestajne bolí horná časť krku a zadná časť hlavy. Poslali ju teda na röntgen. Ten nález bol šokujúci a zničujúci zároveň. Rakovina. Neliečiteľný nádor na predĺženej mieche a mozočku. Pre Anet práve ubiehali posledné dva dni života, aspoň toľko času jej dávali doktori.

Anet ležala na posteli a myšlienky jej prúdili hlavou. Pripadala si ako zabudnutá, opustená, izolovaná osoba, ktorá je odlúčená od všetkých. Vonku práve svietilo slnko, vtáky veselo štebotali, jemný vánok sa prehánal mäkkou a voňavou trávou. Bol piatok, krásny jarný deň. Keby sa však vnútorné pocity Anet mohli odrážať na okolí, všetko by vyzeralo inak. Vtáky by nespievali, tráva by bola zvädnutá, slnko skryté za ťažkými mrakmi a povetrím by sa nieslo len tiché zavýjanie vetra. Ale nebolo tomu tak. Slnko svietilo ďalej, vtáky spievali, vánok šelestil v mäkkej a voňavej tráve, akoby sa príroda Anet vysmievala.

Z kuchyne sa ozval nejaký hluk. Hádky. Anet takto musela určite ležať celé hodiny, pretože jej opití rodičia sa hádali len večer - jediný čas, kedy boli obaja doma. Takéto hádky boli na dennom poriadku. Rodičia Anet pili ako dúha a podľa toho to aj s nimi vyzeralo. Kvôli alkoholu nikdy dlho nevydržali v žiadnom zamestnaní a niekoľko mesiacov už boli obaja nezamestnaní. Anet trochu zbystrila pozornosť a započúvala sa do hádky. Začula svoju mamu: "To si celý ty! Nič iné nevieš, len to pivo chlasceš! Aká som ja bola sprostá, keď som si ťa brala! Vždy všetko prechlasceš a mne neostane ani hlt!" Následne sa ozval zvuk akoby sa niekto neúspešne pokúsil potlačiť grgnutie.

"Buď ticho ty stará nutria! Na mňa si tu smradľavú papuľu otvárať nebudeš, lebo ťa umlčím! Najviac prechlasceš ty, nehovor mi, že domácnosť stojí štyritisíc mesačne! Ja nie som sprostý, aby si vedela!"

"To sa mi nezdá! Keby si namiesto mozgu nemal v tej svojej kotrbe plechovku od piva, tak by z teba aj niečo bolo! Si neschopný úbožiak! Dám sa s tebou rozviesť, aby si

vedel!"

Následne sa ozval zvonček pri dverách. Otvoriť, či neotvoriť? Určite sú to Monika, Lujza a Petra, ktoré prišli po Anet, aby sa spolu, tak ako každý týždeň, išli zabaviť do miestnej diskotéky Dance Boom. Anet ale vôbec nemala náladu ísť niekam medzi ľuďmi. Iba čo by sa cítila ešte viac izolovaná od ostatných. A jej kamarátky by určite začali po chvíli vyzvedáť, že čo s ňou dnes je, a ona vôbec nemala náladu niekomu hovoriť o tom, že jej ostávajú len dva dni života.

Zvonček znova zazvonil, tento krát už naliehavejšie. Anet rozmrzene vstala z postele a išla otvoriť. Boli to Monika, Lujza a Petra, presne ako očakávala.

"Ahoj! Tak ako, ideš?" ujala sa slova Lujza.

"Si nejaká bleďa, nie je ti zle, Anet?" ustarostene sa zatvárila Petra.

"Baby, chod'te dnes bez mňa, ja asi zostanem radšej doma," s trpiteľským výrazom povedala Anet a oprela sa o dvere.

"No tak, poď sa trochu vyvetrať, uľaví a budeš sa cítiť lepšie. Možno cigareta - ale ty nefajčíš... Uvidíš, že pár pohárikov ti zdvihne náladu!" prehovárala Monika a Anet.

"Nie, dnes radšej naozaj nie. Myslím, že radšej ostanem doma, baby," pomaly povedala Anet hladiac do zeme a dodala "Dobre sa zabavte. Majte sa."

"Ale..." začali ešte jej kamarátky ale Anet už zavrela dvere.

Krik z kuchyne sa stupňoval a bol čoraz hlasnejší. Anet začula otca: "Takto sa so mnou rozprávať nebudeš! Ja ťa už naučím poslušnosti!" Potom Anet už len počula, ako jej otec bije jej mamu, ktorá kričala od bolesti. So slzami na krajíčku odbehla do svojej izby, zavrela za sebou, zamkla, hodila sa na posteľ a potichu plakala. Mala pocit, akoby sa jej rúcal celý svet.

Nevedela, koľko takto preležala s hlavou zaborenou vo vankúšoch, ale keď napokon zdvihla hlavu, videla, že už je hlboká noc. Pozrela na hodinky a zistila, že bolo pol jedenastej. Nevedela, či ma ísť spať, čítať si knihu, počúvať hudbu, ... Všetko bolo také všedné a pritom mala pocit, že jej to po smrti bude nesmierne chýbať. Napokon sa rozhodla zapnúť si počítač a pokúsiť sa odreagovať sa na internete.

Pripojila sa na internet, chcela otvoriť internetový prehliadač, ale zrazu dostala cez chatovací program správu od nejakého Rimiatha: "Ahoj, Anet."

Anet prekvapene hľadela na nový odkaz na obrazovke. Na internete vždy využívala len svoju prezývku Apricon, nikde nikdy neuviedla svoje meno. Stále ešte v šoku z nečakanej správy otvorila dialógové okno. Otvorila si detaily Rimiatha, ale okrem prezývky tam nebolo nič, dokonca ani identifikačné číslo, takže by Rimiath ani nemal mať možnosť poslať jej nejaký odkaz. Neisto napísala: "Ahoj." Hneď nato ale napísala "Kto si?"

Pár sekúnd nato sa objavila odpoveď: "Priateľ. Tvoj priateľ, ktorý ti chce pomôcť, Anet."

"Ale ako sa voláš?" napísala čoraz viac prekvapená, ale i trochu vystrašená Anet.

"Rimiath," objavila sa odpoveď.

"Čo chceš?" Anet značne znervóznela, nevedela, čo ma od Rimiatha očakávať.

"Pomôcť ti," zaznela odpoveď.

"Ako?" Anet už bola celkom mimo a nevedela, čo bude nasledovať. Odkiaľ vie, ako sa volá a kto je?

"Viem o tebe všetko, Anet. Viem, čo ťa trápi. Viem, že ti ostávajú len dva dni života."

To už bolo na Anet priveľa. Rozhodla sa vypnúť počítač. Odpojila internet, keď vtom sa objavila ďalšia správa: "Prosím ťa, nevypínaj počítač. Chcem ti pomôcť." Anet hľadala zhrozená na správu, ktorá svietila na monitore. Zatvorila dialógové okno, zrazu sa však opäť otvorilo a objavila sa ďalšia správa: "Chcem ti pomôcť." Anet položila ruky na klávesnicu s úmyslom odpísať odpoveď, ale nevedela, čo napísať. Zrazu sa objavila ďalšia správa: "Prosím ta." Anet sa nezmohla na nič viac než "Dobre."

"Ale ako mi chceš pomôcť?" nastolila otázku a hlavou jej hmýrili stovky ďalších.

"Viem, že tvoji rodičia sú alkoholici. Viem aj o tvojom nádore. Viem, že si priemerná študentka a tiež viem, že ti je ľúto, že si ešte nemala priateľa."

"Ale ako mi chceš pomôcť? Dokážeš na vyliečiť?"

"Nie, to nedokážem."

"Tak ako mi chceš pomôcť?"

"Pomôžem ti zmieriť sa so smrťou, tých pár dní sa ti bude žiť ľahšie."

"Čo z toho? Na čo mi to bude? Veď mam už len dva dni!"

"Správne. Ale nemáš len dva dni, ale AŽ dva dni."

"Ale čo sa dá stihnúť za dva dni? Veď to utečie ako voda a potom je po mne!"

"Na to by som sa na tvojom mieste nezameral. Teraz rozmýšľaj... Čo by si robila, keby si nevedela, koľko máš času?"

Anet prázdne hľadela na obrazovku. Čo by robila? To je predsa jasné. "Išla by som na diskotéku."

"A prečo teda nejdeš?"

"Veď mi ostáva tak malo času! Tak veľa som toho neskúsila a zažila som toho tak málo," napísala Anet smutne.

"Nech by si sa snažila akokoľvek, všetko by si nestihla. To sa nedá ani za celý život," odpísal Rimiath.

Anet opäť položila ruky na klávesnicu, ale hneď sa objavila ďalšia správa: "Umrieť predsa môžeme každý deň - spadne strom, zrazí ťa auto, prepadne sa pod tebou most, ... A napriek tomu si sa doteraz preto nijak netrápila, žila si si svoj život a nebála si sa, že zajtra už môže byť po tebe. Teraz, keď presne vieš, koľko času ti zostáva, je to pre teba výzva, ktorú nesmieš premrhať."

"Čo mi teda radíš?" spýtala sa Anet a vystrela sa na stoličke.

"Neprežívaj, ale ži. Užívaj si čas, ktorý máš, buď so svojimi priateľkami, bav sa, vychutnávaj každú sekundu, ktorá ti ostáva, pretože je to naposledy. Chod von, chod na tu diskotéku, zabav sa tam. Ber to tak, že tvoj život nekončí, ale začína a ty máš jedinečnú možnosť, aby si mala naň pekné spomienky."

"A potom?" naznačila Anet a už sa cítila trochu lepšie.

"Ži ďalej. Ži a užívaj si života. Nech je tento víkend ten najkrajší, aký si kedy zažila. Nech tvoje kamarátky na teba spomínajú s úsmevom. A až príde tvoj čas, neumieraj, len zomri s úsmevom na perách, iskričkou v očiach a šťastným pocitom. A potom vidíš..."

"Čo uvidím, Rimiath? Čo bude potom?"

"Odpútaš sa od tohto sveta. Pôjdeš tam, kde je dobre. A teraz vstaň! Vstaň a choď! Nech tento víkend stojí za to!"

Anet sa pozrela smerom k dverám, potom opäť na obrazovku. Bola čierna. Počítač bol vypnutý. Anet sa postavila, obliekla, obzrela a zavrela dvere.

Zomrela presne o polnoci z nedele na pondelok, keď tancovala s priateľkami na diskotéke keď hrali jej obľúbenú pesničku.

Pohreb bol malý, no boli tam aj jej priateľky. Cez slzy sa však usmievali, pretože vedeli, že Anet je tam, kde je jej lepšie.

Kto som bol? Čo som bol?
Existoval som vôbec?
Jednu vec ja tuším hmlisto,
no ty ju vieš celkom isto:
Rada si ma spoznala

Martin "DevelX" Jurča
(mjurca@centrum.cz, <http://www.allstarsteam.ic.cz/>)